HATÁR GYŐZŐ

Egyenes adás

úgy megszerettem ezt a sivárságot
a sivárság e beltenyészetét
hol mérföldekre egyebet se látok
mint négerajkú unt szájtátiságot:
líg-lődörög velem a semmi nép

(dús rasztafári fürtök bőrzekék)

kirakatfüzér viseltes kopárság
álomvilág és gyapjas kültelek
tüllfüggöny mögül kéjéhes pofát vág:
lötyög a lotyó az ékszer az álság
s a csepp lány kit strihelni küldenek

(nagymamának beillő némberek)

fényár melegség: ingatlanügynök
óvszeres ószeres – árleszállítás:
„A VÉGÍTÉLET KÖZEL KRISZTUST HIDD MEG!"
táblás a baptista megnyert az ügynek:
ránkjár a jóslat ránkjár nem vitás

(gazdagodott a konfraternitás)

a turfosok megtrécselik-traccsolják
lóversenyfuttatás fő nyertesét
Mázlisra rákacsintanak a kurvák:
meg sem áll s csak annál stricibb mogorvább
– kuss! – fröccsennek mellőle szerteszét

(A VÉG KÖZEL úgymond a szentbeszéd)

oly emberséges kilátástalanság
s beletörődésnek mi hősies!
idementi hajótörése roncsát
betöltve a baromi lét parancsát
zsugázó bugázó zsebes csöves

(csatlakozz hozzájuk te is – siess)

irhamenekítők nyomás! mennünk kell
itt járja még a frájer-ragadás
innen a sztrüll itt idegenedünk el
szagunk-színünk-szívünkkel: mindenünkkel
CSAK NE A KRISZTUST... LEGYEN BARABÁS!

(s már egyenesben – rajtunk az adás)

A szúnyog létezés

Paul Chaulotnak
(a harcos a kézitusa elképzelt szünetében – halála előtt)

a létezés

a szúnyog létezés

a tovalétezés egy odaképzelt kertben a nyári fák terebélye alatt, ahol semmi sem történik, mert minden tovalétező jól elvan és a belekezdés visszaveszi az ingert

még ez az átröntgenező szúnyograj – annak keresztültáncolása rajtad – szúnyograjnak tárulkozó mellkas csarnokod – hasüreged szarvasiramló csobogása

még ez a méh ez az akrobatikus kettős bemutató körrepülés

ez a hangos dongás méhes csészédben/kancsódban/poharadban és az odaképzelt mellédhasaló kutya lihegése

– ez is csak a mozdulatlanság dongása és lüktetése és megzümmögtetése

létkánikula

a szúnyog lüktetés löketenként, melyben minden odaképzelt áldásmondás áldott mondanivalótlansággal teljes miként az angyalban és még a goromba keresetlenség is keresett

hiszen kezed bizalmas kulcsolom-közelsége lábad kedélyes átvetem-közvetlensége – még a lekapcsolt szóáram szünetelése sem a létáram

a létkisülés

a szívás a szüremlés

a létözön

a szúnyog lét kilüktetése a mozgás, a tett sallangja nélkül, míg észre sem veszed és egy teljes élet telt el

az odaképzelt élet

egy teljes életnyi lét odaképzelését pergetted a perctelen mézüveg idő szilánkjába beleüvegesedve oda bebábozódva

egy teljes életnyi lét mézét a százfele-bugyborékosodó figyelmetlenségben; a feledve-eltűnődés burjánbilincsébe vert virágtesthelyzetben, annak merevlanyha lapján szikrázva szanaszét és tükörnek lapjává lobbanva; az özön inger nektárniagaráján rajtafelejtett hályogos révedezéssel hogy vajon-avvajon

hogy tart-e vajon az odaképzelt

tart-e még az élet terebélye a létezés kertjében – a gyöngy idő

gyöngy időnek pergetése a szörnyeteg örömben, mely oly oktalan, mint az életöröm a szúnyog gyermekben és a gyermek szúnyoga bennünk; és amelynek mondására létezni árnyékunkból felidéztetünk és örömének pohárnoka – edénye – kortyolgatója – utánanéző árnyékvetője vagyunk

a szúnyog létezés hogy tart-e még

A szelídség rigolyái

(vámvizsgálat az álomhatáron)

(A PIRONKODÓ, DE JAVÍTHATATLAN LELKIISMERET:)

– megtaláltam magam Teofrasztusz Karaktereiben: a mániák mániákusa vagyok; rosszabb ez a fobofóbiásnál, aki attól való féltében, hogy megijed, rémületben él: emez, a manomániás, kapva-kap az elmebajok fajtáin és ezt a kedvtelést a beleőrülésig fokozza...

(A SZEMREHÁNYÁS ROMÁNCA:)

– ó, legyen szabad még gyűlölnöm az idealistákat, körmönfont praktikáikért, amelyekkel szentséges természetűnek ismertetik el a világgal őrületük Eszményét

kivetnem a kvintesszencia absztraktorait, akik a májat konoid-alakúra, a vesét planparallelre nyomorítják, hogy majdan, kilencedik nemzedékében kristálytani szabályosságától bóduljon az elragadtatott világ, és mi, bádogkannában növesztett ősapák, azzal vigasztalódjunk, hogy unokáink már parallellepipedon-hassal születnek: legyen szabad utálkoznom...

(A MEGSZÁLLOTT HAJMERESZTŐ TRÉFÁLKOZÁSA:)

– utolsó bolondériám maradt még s hogy miért éppen ez a rigolya kísért?... Talán mert amolyan betetőzésféle, mint a vallások kifordítása – a feketemisék – amely már maga a nincstovább. A neve: FEKETE MÁNIA... Vágyom, őrületesen vágyom a megaláztatásra!

(HADARVA, ÖNFELEDTSÉGI ROHAMÁBAN:)

– ismerem Krisztus önzését, az ő titka is ez lehetett és a megváltás jó ürügyén így élte ki őrülete önzését... rettentő mánia – s z e l í d s é g !

(A KÍVÁNKOZÁS SAKÁLŐSZINTESÉGÉVEL:)

– gázoltatnom a lábak alatt és tiportatnom eszelős figyelemmel: a test elhárító rúgkapálását és minden önkéntelenségét kiölnöm már első ingerében

megérnem barátaim és szeretőim jelmezes vonulását és várnom a szembesítést, amikor vérzem és szégyenkezem a pellengéren:

– „Ó, a szépreményű Elesett, a menthetetlen!"

– „Megérdemelném, Daméta, hogy mellészegezzenek: hittem benne!"

– „És én: aki az övé voltam, Melibeo!"

– „Már megtisztultál tőle, szép Eufroziné, amióta a szeme láttára az enyém vagy"

...így-e?! így, így! bomladozzatok csak, álomgondolataim e szép eszelősségben, bomladozzatok!...

(CSECSEMŐKORI – ELMOHÓSULÓ SZÁJMOZDULAT:)

– anyám és testvéreim, azért, amit Krisztusban vétettem: tagadjatok meg a zsinagóga előtt engem és verjen ki a sokaság, tudatlanságomért

– oly törpévé törpülnöm, aki a szánalomig fel nem ér, és jeltelenné, mint a keresztút haldoklója, hippokratészi arccal: vonásaim ott töredezzenek az Ő kezében és a fosztogatók hiába ütögessék állam alá az alamizsnát és a gégémbe... fejedelmi őrület –

(SIKOLY:)

– „m e g p r ó b á l n i ! m e g p r ó b á l n i !"